

højtærede Statsminister holdt i Hørsholm en Tale om, at det jo meget vel kunde forsvares for et Land i en kortere Tid at betale bestemte Varer med en noget højere Pris end den, de kunde faas for fra Udlandet, hvis man derved kunde bevare en Bedrift og derigennem den Konkurrencemulighed over for Udlandet, som den frembød. Hvad betyder disse Taler, hvad er Meningen med dem, naar vi nu hører Statsministeren slutte sig til dette Raab, som altid lyder, at de Konservative siger kun Told og Told og ikke andet end Told? Vi vil meget gerne tale om andre Foranstaltninger. Men vi ser ikke noget Forslag ud over dette ene: Støtte, Pengestøtte, Øsen ud af Statens Midler. Det er det, vi ser, men ellers intet Forslag. Det er denne uendelige Idéfattigdom, som vi møder, der gør, at den Tanke, som vi har haft, kommer til at staa saa ene, som den staaar. Jeg har sagt det før: Lad os se Forslagene, kom med dem, vi er rede til at forhandle om dem.

Med Hensyn til de direkte Skatter gjorde Statsministeren nogle Bemærkninger om Værdien af de smaa Sparere o. s. v. Den underkender vi ikke paa nogen Maade, men jeg vil henvise Statsministeren til en Artikel, som er sendt til Valutaudvalget, og hvori en fremragende engelsk Nationaløkonom netop udvikler dette, at de direkte Skatter i al Almindelighed udredes af Opsparingen, medens de indirekte Skatter derimod tages af Forbruget. Det er Forskellen mellem disse Skatter og deres Virkning nationaløkonomisk set.

Den Udtalelse af Forsvarsministeren, som jeg har hentydet til, lød saaledes; at det, det kommer an paa, er, at faa Bedrifterne i Gang. Det, der er denne Regerings Fejl, er, at den ikke, saaledes som Tilfældet er adskillige Steder i Udlandet, har søgt at komme Bedrifterne til Hjælp. Men Forsvarsministeren sagde ikke, hvad man havde gjort i Udlandet, det kom han ikke ind paa, thi hvad vilde Forsvarsministeren saa være blevet nødt til at sige? Et uartig Ord: Told.

Til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen kun dette, at vi aldrig nogen Sinde har sagt eller tænkt, at Tolden skulde være et Universalmiddel. Det er et Mittel, som vi anser for tjenligt i visse Henseender, men ingenlunde noget Universalmiddel. Naar det ærede Medlem mener, at vi ikke taler om Koncentration af Bedrifterne, saa vil jeg spørge: Er dette da en Lovgivningsopgave? Og hvad Grund skulde der saa være til at tale om det her i Tinget. Jeg forstaaar overhovedet ikke dette.

Endelig kommer jeg til det ærede

Medlem Hr. N. Neergaard, som sagde, at der var en meget stor Forskel paa Stillingen den Gang og Stillingen nu. Dette er ikke højt rigtigt. Den Gang var Kravet meget bredere, men man imødekom det ganske vist kun for de to Punkters Vedkommende. Det ærede Medlem sagde, at det var betinget, men her slaar det ærede Medlems Hukommelse ikke helt til — der skete ganske vist en Rettelse, i det ærede Medlems Tale, som jeg ikke fangede, som jeg ikke rigtig hørte, og det er muligt, at der laa en Forklaring heri —, for vi vil dog sikkert være enige om, at Skotøjs-tolden var ubetinget de første 3 Maaned, det vil sige, at den var ubetinget i hele den Tid, hvori den gjaldt. At man derefter havde opstillet nogle Betingelser, som aldrig blev til Virkelighed, er jo noget, som kan have en vis historisk Interesse, men intet derudover. Endelig hvad Grundskylden angaar, er det jo utvivlsomt rigtigt — og det har vi fra vor Side altid sagt —, at Venstre ikke er gaaet med til Grundskylden ud fra de Betragtninger, som ligger bag den — det har vi altid fremhævet, naar vi har talt derom —, og derfor sondrede jeg jo ogsaa i mine Udtalelser mellem dem, der var de egentlig begejstrede Tilhængere af og Forkæmpere for dette Forslag, og Partiet Venstre. Men nu er Vejen jo aabnet, og saa tror jeg altsaa, det vil blive vanskeligt at hindre den fortsatte Fart fremad. Det ærede Medlem vil anbefale at stemme imod vor Dagsorden, og Venstre maa jo naturligvis selv afgøre, hvorledes det vil tage Stilling til en Dagsorden, som misbilliger Regeringens Stilling. Naar det ærede Medlem motiverede det med, at vor Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen tilsigtede at rydde Venstres Forslag til Beslutning til Side, saa maa jeg jo sige, at der var ikke meget tilbage af Venstres Forslag at rydde til Side, thi efter hvad det ærede Medlem selv sagde, var Forslaget jo efterhaanden blevet saa ukendeligt, at han ikke vilde stemme for det. (N. Neergaard: Hvis Ændringen bliver vedtaget). Ja, men det turde dog være en formel Betragtning, thi jeg er dog tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem ikke vil holde ret mange 5-Ører paa, at denne Ændring ikke bliver vedtaget her i Tinget. Det kan vi vist regne med som en fuldkommen sikker Kendsgerning, og det regnede det ærede Medlem dog vel ogsaa med, idet han vel ellers ikke paa Forhaand vilde have taget Stilling og sagt: I saa Fald stemmer vi imod. I alt Fald havde vi fra vor Side ikke Følelsen af, at vi paa nogen Maade kræn-